

„Боже, защо Господ лъже?“

– Какъв сън казваш, дъще? – попитала игуменката.

– Светата майка ми се яви насън и ми каза да дойда при теб и тук да родя детето си!

– А защо си сама? Къде е майка ти? Къде е мъжът ти?

Болката в утробата я стрелнала и тя отстъпила крачка назад. Свела поглед и прегърнала слабните си. Вдигнала поглед и красивите ѝ черни очи се вперили в игуменката.

– Майка ми е на село! – замълчала за миг и продължила. – А мъж? – и пак замлъкнала.

Мария си представила бащата на детето си. Видяла как той прегръща съпругата си. Как стои в другата одая и чака чедото му да изплаче. Представила си как занасят повитото дете при него и как той му се радва. Видяла щастливото лице на стопанката на къщата и тихо отронила:

– Мъж? Нямам мъж!

Лицето на монахинята се изопнало. Тялото ѝ, макар и без да помръдне, се отдръпнало от клетото момиче.

– Нямах мъж? И искаш подслон в манастира? – игуменката направила няколко крачки към вратите на храма. Преди да влезе зад манастирските дувари, се обърнала към момичето:

– Не споменавай името на майката Господна напразно! Пресветата майка ни е завещала в манастира ѝ грях да не влиза.

– Майко, света Богородица ми даде знак тук да дойда! – объркано заприказвала жената.

– Теб дяволът те праща! – отсекала игуменката и влязла зад портите. Обърнала се за миг.

– Там, където си съгрешила, там го роди!

Портите се затворили пред очите на Мария. Тя поставила босия си крак между двете крила на вратата. С едната ръка придържала детето в корема си, а с другата със сетни сили напънала крилото на портата. Лицето ѝ се доближило до това на игуменката. Търкалящите се едри сълзи разтапяли полепналата кал по лицето.

– Царят дава, а пъдарят – не! Щях да се обърна към теб пак с... майко, но ти нямаш сърце за такава. Ти дете под сърцето си не си носила и не знаеш какво е майка да бъдеш! Искаш мъж! А кой е създал детето в мен? Да, не съм венчана, но с любов съм го създала. А кой е мъжът на Дева Мария? Йосиф е, а? Кой е бащата на Бог Исус Христос? А? Йосиф ли е? Не е! Мария за Бог ли е венчана? Това дете... – Мария посочила към корема си. – Нали е създадено като всяко друго на света. Нали и то носи в себе си духа Божий?

Напиращият в гърлото ѝ вика я задавил и тя се свлякла на земята. Игуменката избутала босия майчин крак от портата и резето хлопнало.

Сама с позора си, нечиста и отхвърлена от Господните наместнички, Мария се свила до манастирската стена, решена да роди тук, както е волята на Богородица. Затворила очи и напънала. Плодът ѝ се преместил още по-близо до света. След него усетила разкъсването, сякаш хиляди остриета заедно режели плътта ѝ. Болките ѝ дали мир за малко и очите ѝ отпозволили взор

към небесата. Там някъде отгоре, вярвала тя, я гледали Исус, раждалата девица и всички светии. Дали ѝ се надсмивали и сочели с пръст, тя не знаела. Две очи гледали тайно през процепа на портите. Очите на най-младата послушница сълзели, а устните ѝ молели Бога някой да помогне на нещастницата.

Тъкмо тогава минал куцият чобанин¹, грижещ се за мъжките животни към манастира. Двете му силни ръце хванали раждащата Мария за раменете и я изправили. Помогнал ѝ да се замъкне до постройката, в която ѝ бе позволил да пренощува, очаквайки Господната милост.

Там Мария родила първата си и единствена рожба. Сама прерязала пъпната връв. Без да знае защо, сякаш Бог я водил, хванала детските крачета и увесила чедото си, за да излезе водата от него и да съобщи в плача си, че още една Божия душица се е появила. Измила чедото си с водата, оставена за жребците. Съблякла парцалите от себе си и го повила. Вдигнала го до гърдите си. Подала смръзналата се майчина гърд към малките устни. Жадно засмукало то първите капки живот. Сърдитата виелица събрала снега от улицата, издигнала го нависоко и го ударила с всичка сила в манастирските дувари. Сетне обидената виелица изфучала към планината.

– Нани, нани, детенце!

Песента на майката започнала тихо, някак несигурно. Гласът ѝ бавно се наместил там, където допреди малко виелицата бушувала. Всичко тленно и нетленно утихнало и се заслушало в тъжната майчина песен. Чедото ѝ престанало да суче и затоплено се унесло в блаженство. Голата и трепереща от студа майка го поставила в сламата. Загребала с длани сено и подпряла малкото си да не падне. Загледала се в спящото ангелче, което още премлясквало с устни. Сълзите майчини напълнили очите ѝ. Станала. Навела се над чедото си. Приближила напуканите си устни до челото му. Сълза се отронила от лицето ѝ и се разбила в малката му стисната ръчичка. Погалила го и се отдръпнала. Отишла до дървената пейка под гредата. Закачила примката на врата си и запяла отново. Последното, което чула, преди да ритне пейката под себе си... били мълчаливите камбани, които подели прекъснатата майчина песен.

---

¹ Овчар.